

НЕ ПОЗБАВЛЯЙТЕ УКРАЇНУ МАЙБУТНЬОГО!

Відкритий лист до Президента України Л.Д.Кучми

Шановний Леоніде Даниловичу!

Колись давно, на самому початку Вашої президентської місії, в якійсь конфліктній ситуації у Вас вирвалася фраза: "Я не хочу бути проклятим своїм народом". Може, Ви забули її. А мені вона часто згадувалася, викликаючи тривогу. Бо я не бажав зла Президентові своєї країни, хотів, щоб він вів нашу країну до добра, і розумів, що коли народ проклинатиме свого Президента, то це буде не лише його особиста трагедія, а й трагедія країни.

І ось нині ми опинилися перед перспективою такої трагедії. Вона назрівала давно, а Ви не хотіли її бачити. Пригадайте, яку реакцію викликали в українському суспільстві й у світі брутальні антиконституційні дії донецької влади (підтриманої з Києва), що не допустила проведення з'їзду "Нашої України" в Донецьку і не посоромилася нацькувати на Віктора Ющенка п'яних хуліганів. Стривожені й обурені цим, ми, четверо членів Національної академії наук — Платон Григорович Коспюк, Ігор Рафаїлович Юхновський, Микола Григорович Жулинський і я — попросилися на прийом до Вас і намагалися переконати у тому, що Ви, як гарант Конституції, повинні рішуче припинити переростання політичної боротьби в політичне хуліганство, з шовіністичною істерією проти "западенців" і "бандеровців" у дусі злочинного протиставлення нібито "Сходу" України — нібито її "Заходів". На жаль, Ви зайняли протилежну позицію — позицію солідарності з незаконними діями високопоставлених осіб. І політичне хуліганство почало переростати в політичний бандитизм, що засвідчили події в Мукачевому. Ще не пізно було зупинити процес бандитизації політичного життя, але Ви цього не зробили, проігнорувавши навіть недвозначні рішення Верховної Ради України.

Після цього стало зрозуміло, що ніяких "чесних і прозорих" виборів в Україні не буде, що влада вже вирішила, кого вона зробить Президентом, і що вона не зупиниться ні перед чим. Не зупиниться ні перед чим!

Зайве говорити тут про ті політичні, фінансові, інформаційні, пропагандистські, адміністративні, фискальні, поліцейські засоби держави (не кажучи вже про широку співучасть Росії), які були кинуті в бій за призначеного владою "кандидата", — Ви це знаєте краще за будь-кого. Знаєте, що робилося для того, щоб блокувати виборчу кампанію інших кандидатів, насамперед Віктора Ющенка. Якими махінаціями супроводжувалося голосування. І тепер бачите результат: влада прорахувалася, вона осоромилася перед своїм народом і перед усім світом. Можна б і не жаліти таку владу, але ж країну доведено до такої політичної кризи, яка може вибухнути громадянською війною.

Ця криза висвітлила ряд тяжких хвороб нашого суспільства. Одна з них — глибока недовіра суспільства до влади, непрозорість і егоїстичність якої сприяла загальній деморалізації життя. Лише цьому протистоїть та хвиля оновлення і громадянського піднесення, яку спостерігаємо сьогодні. Вона дає надію на моральне оздоровлення всього суспільства.

Можливо, важче буде вилікувати іншу злюкисну хворобу, яку дбайливо плекав радянський режим і яка діставала нові імпульси і в часи незалежності. Йдеться про ідеологічне і мовне протиставлення "Сходу" України — її "Заходів". За умов цілковитої і добре продуманої інформаційної та мовно-культурної ізоляції Донеччини від решти України з мешканців Донеччини хотіли зробити резерв для антиукраїнських, антидержавних маневрів влади. Але це не може вдатися надовго. На Донеччині, Харківщині, Дніпропетровщині живуть такі ж люди, як і на решті України. Вони так само хочуть жити у країні добробуту і свободи, вони так само не хочуть нечесної і хижацької політики. І вони розуміють — рано чи пізно, — в яких брудних політичних іграх їх хочуть використати. Думаю, що й сьогодні багато хто з них це розуміє.

Леоніде Даниловичу! Вийдіть зі свого кабінету і подивіться на обличчя й очі тих людей, десятки і сотні тисяч яких заповнили майдани і вулиці столиці України, подивіться на цю мольдь. Їх ніхто сюди не "виводив" (це влада привозить до Києва ешелонами свій спецконтингент), — їх привело сюди їхнє серце. А в серці у них — Україна. Це наше майбутнє.

Невже Ви зважитесь підняти руку на майбутнє України? Тоді Ви справді будете прокляті народом разом зі своїми лукавими радниками.

ІВАН ДЗЮБА,

Голова Комітету з Національної премії України імені Тараса Шевченка, Герой України.

23 листопада 2004 року.